

Όλοι και όλες νομίζω θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε πως ο χρόνος σαν έννοια είναι κάτι σχετικό. Άλλοτε περνάει ταχύτατα σαν σφαίρα, άλλοτε κυλάει αργά και βασανιστικά κάνοντας το αύριο να μοιάζει ουτοπία.

Στην αγκαλιά της αιχμαλωσίας οι μέρες αποτελούν ένα νεκρό σώμα, διαμελισμένο ισόποσα σε 24, ανούσια πανομοιότυπα κομμάτια. Την ίδια στιγμή έξω από τα τείχη εμείς οι ίδιοι αφήνουμε το χρόνο να κυλάει ανεκμετάλλευτα, αρνούμενοι να αφιερώσουμε την απαραίτητη σημασία στις αληθινές αξίες. Το παρόν γίνεται παρελθόν και οι ιστορικές στιγμές αποτελούν την ατομική και συλλογική βιωματική παρακαταθήκη ενός ατόμου, μιας ομαδοποίησης, ενός κινήματος, μιας ολόκληρης κοινωνίας. Ένα βασίλειο στιγμών, εμπειριών και συναισθημάτων που υψώνει τείχη και πολεμίστρες. Αυτή είναι για μένα προσωπικά η λυρική απεικόνιση της ιστορικότερης εχθροπραξίας: της μάχης της μνήμης ενάντια στη λήθη.

Πάνω πολλές φορές τον εαυτό μου σε ανύποπτο χρόνο να ψιθυρίζει εμμονικά ένα και μόνο πράγμα: να μην ξεχάσω να θυμάμαι. Τις όμορφες στιγμές, τις δύσκολες, τις αδιέξοδες. Να θυμάμαι με την ίδια ζωντάνια τόσο ό,τι αγάπησα όσο και ό,τι μίσησα. Η δύναμη της μνήμης δεν κρύβεται στην επιλεκτικότητα αλλά στην εξοικείωση με το παρελθόν. Με την ίδια ζωντάνια που θυμάμαι όσους πέσαν πρώτοι στη φωτιά της μάχης, θυμάμαι και όσους εγκατέλειψαν πρόωρα, όσους λιγοψύχησαν, όσους μας πρόδωσαν και ξεπουλήθηκαν.

Όμορφες ή άσχημες, οι αναμνήσεις αποτελούν μια χαρακιά στο μυαλό και στην καρδιά του καθενός μας. Μια στιγμή που σταμάτησε ο χρόνος. Όλα αυτά ήρθε να ανατρέψει η μνήμη της εξέγερσης, μια σειρά εικόνων, βιωμάτων, συναισθημάτων που όποιος είχε την τιμή να ζήσει, την κουβαλάει από τότε κάθε μέρα και νύχτα στην πλάτη του. Γιατί θέλω να το τονίσω πολύ εμφατικά αυτό το ζήτημα, τη μνήμη της εξέγερσης ή την διαγράφεις σαν μία μουσειακή εικόνα του παρελθόντος ή την κουβαλάς συνεχώς ως σημείο αναφοράς και απεικόνισης του ορίζοντα της ανατροπής.

Έχουν περάσει 14 χρόνια από τα μερόνυχτα του Δεκέμβρη και εγώ προσωπικά δεν έχω ξεχάσει ούτε ένα βήμα απ' όσα έζησα εκείνα τα ατελείωτα 24ωρα. Το πρώτο τηλέφωνο, το αρχικό μούδιασμα και έπειτα όλες τις απαραίτητες προετοιμασίες που οδηγούσαν στους δρόμους της φωτιάς. Τη δίψα για εκδίκηση από το αίμα του νεκρού συντρόφου μας που κυλούσε σε όλα τα μητροπολιτικά κέντρα. Η αλήθεια είναι πως σε τέτοιες στιγμές αν καταβάλλεις προσπάθεια για να νιώσεις κάτι, έχεις ήδη νικηθεί. Δεν χρειάστηκε λοιπόν να βρισκόμαστε και εμείς εκείνο το βράδυ στην Τζαβέλλα για να αισθανθούμε δίπλα στον σύντροφο Αλέξη. Πόνεσε το ίδιο γι' αυτό και γέννησε το ίδιο μίσος σε όλους μας.

Κανείς μας δεν μπορεί να κάνει μία επιχειρησιακή αποτίμηση του Δεκέμβρη. Γιατί όση βία και αν εκφράστηκε, όλα ξεκίνησαν από το χαμό ενός συντρόφου, ενός νεαρού συντρόφου. Προφανώς το ζήτημα δεν είναι οι εικασίες για το που θα ήταν σήμερα ο Αλέξανδρος. Το ερώτημα ήταν και παραμένει ένα: που είναι και τί κάνει ο καθένας μας από τη στιγμή που δεν είναι δίπλα μας ο Αλέξανδρος.

Όπως πολύ σωστά έθεσαν οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που ανέλαβαν τη σημερινή

οργανωτική πρωτοβουλία, η εξουσία χτίζει τα δικά της μνημεία τιμώντας και αναδεικνύοντας τα ιστορικά εγκλήματα και το μονοπώλιο της επικυριαρχίας. Αγάλματα δολοφόνων και υμνητών του μίσους και της εκμετάλλευσης, ονόματα σε δρόμους για να φροντίζουν να μας υπενθυμίζουν σε κάθε μας βήμα, ποιός είναι ο σκλάβος και ποιός ο αφέντης. Ζώντας μέσα στην κοινωνία του θεάματος όπου η δύναμη της εικόνας είναι απόλυτη, η προστυχιά δεν κρύβεται στην εκμετάλλευση αλλά στην εξοικείωση από τη διάχυτη επιβλητικότητα της γύρω μας.

Απέναντι στον αναθεωρητισμό και το μονοπώλιο της ιστοριογραφίας από τα πάνω, έχουμε καθήκον να υψώσουμε τα δικά μας μνημεία. Αυτά που χτίζονται πάνω στις στιγμές όπου ο θάνατος δεν έχει πια εξουσία. Αυτά που στέκουν μπρος στα μάτια μας για να υπενθυμίζουν το πολιτικό και ιστορικό φορτίο να οδηγήσουμε τον κόσμο του θανάτου και της εκμετάλλευσης στο τέλος του.

Η απλότητα των σημαντικότερων νοημάτων που έκρυβε η εν εξελίξει εξέγερση του 2008, βρισκόταν στα πιο καθαρά και ειλικρινή βλέμματα κάτω από τις κουκούλες. Στις επιθετικές χειρονομίες που εξαπολύθηκαν απέναντι στο μισθοφορικό στρατό της Δημοκρατίας, που αδυνατούσε ακόμα και να κοιτάξει κατάματα τη Δαμόκλειο Σπάθη. Στην ανιδιοτέλεια κάθε εξεγερμένης καρδιάς που αρνούσανται πεισματικά να επιστρέψει στην κανονικότητα. Τα δικά μας μνημεία δεν βρίσκονται σε χρυσοποίκιλτες προτομές και ονοματοδοσίες. Βρίσκονται φυλαγμένα στην ίδια την απεικόνιση της εξέγερσης. Στις μαυρισμένες στοές που δεν κατάφεραν ακόμα να καθαρίσουν, σε μία ραγισμένη βιτρίνα που δεν αποκαταστάθηκε, στα ξηλωμένα πεζοδρόμια που 14 χρόνια τώρα αναζητούν τα χαμένα τους κομμάτια. Τα μνημεία της εξέγερσης βρίσκονται βαθιά χαραγμένα στις καρδιές αυτών που μέρα νύχτα τροφοδοτούσαν την πύρινη λαίλαπα που στο διάβα της άφηνε τις στάχτες του γερασμένου κόσμου. Βρίσκονται στις διαδρομές όσων εμπνεύστηκαν, στρατολογήθηκαν, συγκροτήθηκαν πολιτικά και στρατεύτηκαν ολόψυχα μέσα από τα ιστορικά αναγνώσματα του Δεκέμβρη. Σήμερα η μνήμη της εξέγερσης βρίσκεται στις αγωνίες όσων προσπαθούν να επικαιροποιήσουν την αναγκαιότητα της επαναστατικής συγκρότησης και της αδιάλλακτης σύγκρουσης ενάντια στη θέληση μιας Αναρχίας αφοπλισμένης και ακίνδυνης.

Ο πόλεμος αντηχεί ακατάπαυστα. Από τις πρώτες ώρες της ημέρας μέχρι τη στιγμή που πέφτεις ξανά για ύπνο. Στη δουλειά, στο σχολείο, στις ανθρώπινες σχέσεις, στις πιο απλές χειρονομίες. Στον καθένα και την καθεμιά μας, μέσα μας και μας τρώει τα σωθικά. Τον Δεκέμβρη του 2008 αυτός ο πόλεμος πήρε χαρακτήρα μετωπικής σύγκρουσης. Με τους ένστολους δολοφόνους που σημάδευαν την κοινωνική ανυπακοή, όταν εκτελούσαν τον 15χρονο αναρχικό σύντροφο Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Με την τυραννία που πάνω από την αξία της ανθρώπινης ζωής, έβαζε τις σπασμένες βιτρίνες και τους καμένους ναούς του κέρδους και της εκμετάλλευσης. Με τους στυλοβάτες της νομιμότητας που ψάχνανε προβοκάτορες και ασφαλίτες κάτω από τις εξεγερμένες κουκούλες. Με τους φιλήσυχους πολίτες που θέλανε απλά να ξεχάσουν, να μιλήσουν για μεμονωμένα περιστατικά, να αδιαφορήσουν, να εξισώσουν την κρατική βία με την κοινωνική αντιβία, να αλλάξουνε σελίδα, να προχωρήσουν παρακάτω, όταν ο χρόνος για όλους εμάς πάγωνε στο σημείο μηδέν.

Οι εξεγέρσεις δεν πεθαίνουν μπροστά στο πείσμα όσων επιζητούν την επιστροφή στην κανονικότητα και την κοινωνική ειρήνη. Όσων θέλανε μία εξέγερση στα μέτρα τους, χειραγωγώντας την ανεξέλεγκτη ροή και αποτρέποντας το πέρασμα προς την επαναστατική ανατροπή. Ας μην ξεχνάμε, λοιπόν, όσους "βιάστηκαν" να μιλήσουνε για προβοκάτορες, λαιδορώντας την ένοπλη δράση για ακόμη μία φορά, μπροστά στα ένοπλα αντίποινα του Επαναστατικού Αγώνα στο Γουδί και τα Εξάρχεια απέναντι στο μισθοφορικό στρατό κατοχής της Δημοκρατίας. Όμως όταν όλοι μαζί κραυγάζαμε πως "το αίμα κυλάει, εκδίκηση ζητάει", κάποιιοι δεν το χωρούσαν στο μυαλό τους πως υπάρχει μία ανιδιοτελή συνιστώσα που το εννοεί. Που στις σφαίρες απαντάει με σφαίρες. Έτσι, όσοι πρώτοι άφησαν τους δρόμους της φωτιάς για να επιστρέψουν στην κανονικότητα, χρέωναν στην ένοπλη πρωτοπορία τη λήξη της εξέγερσης, ανοίγοντας το διαρκή διάλογο της ένοπλης βίας που φέρνει την καταστολή. Μιλώντας και πράττοντας ως αναρχικοί οφείλουμε να θυμόμαστε πως το κράτος είναι η μόνη θεσμοθετημένη και συγκροτημένη μορφή βίας, που όσο υπάρχει, αποτελεί διαρκώς μία επιθετική συνθήκη προς τις ανάγκες και τα συμφέροντα της κοινωνικής βάσης. Άρα η ίδια η διαδρομή προς την κοινωνική απελευθέρωση θα είναι μία διαδικασία βίαιη και αιματηρή.

Ο Δεκέμβρης παραμένει ένα εφιαλτικό πέπλο που επισκιάζει την Τυραννία στην ιδέα να ξαναχαθεί ο έλεγχος. Ας θυμηθούμε πως ο ακήρυχτος πόλεμος του Χρυσοχοΐδη, όταν ξαναθρονιάστηκε στην αγαπημένη του καρτέκλα, είχε ως σημείο αναφοράς την 6η Δεκέμβρη του 2019 με το κατ' ευφημισμό τελεσίγραφο προς τις καταλήψεις. Όσον αφορά τη δική μου διαδρομή, το βίωμα της εξέγερσης στην πρώτη γραμμή και τα συμπεράσματα που έχω βγάλει, ο Δεκέμβρης μου έχει αφήσει ένα σύνολο αναπάντητων ερωτημάτων. Γιατί η φλόγα έσβησε τόσο γρήγορα από τους ίδιους τους εξεγερμένους; Γιατί δεν κεφαλαιοποιήσαμε την εμπειρία του Δεκέμβρη για να οικοδομήσουμε ένα επαναστατικό μέτωπο που θα ανέτρεπε τον κόσμο της εκμετάλλευσης τα επόμενα χρόνια, όπου η οικονομική κρίση αποκτούσε κοινωνικά χαρακτηριστικά; Κουβαλάω ένα μεγάλο ΓΙΑΤΙ δεν κάηκε όλος ο τόπος όταν λίγους μήνες μετά ο ίδιος μισθοφορικός στρατός εκτέλεσε τον ένοπλο σύντροφό μας Λάμπρο Φούντα. Μα πάνω απ' όλα το μεγαλύτερο γιατί κρύβεται στην κινηματική αδυναμία να βρεθεί ένα οπλισμένο άκρο για να ποτίσει τον ανθό του χαμού του συντρόφου μας Αλέξανδρου με το βρώμικο αίμα του Κορκονέα και του Σαραλιώτη. Και κάθε μέρα που περνάει και αυτοί οι δύο είναι ακόμα ζωντανοί, είναι ακόμα μια μελανή σελίδα στο επαναστατικό ημερολόγιο.

Στη μνήμη του συντρόφου μας Αλέξανδρου λοιπόν, στους αγώνες που δεν πρόλαβε να ζήσει αλλά φωτίζει από εκεί ψηλά πλάι στα υπόλοιπα άστρα του δικού μας ουρανού.

Θάνος Χατζηαγγέλου αιχμάλωτο μέλος της οργάνωσης Αναρχική Δράση

Δ' Πτέρυγα, Φυλακές Κορυδαλλού

9/6/2022